

METAFYZIKA NÁRODNÍHO BOLŠEVISMU

WWW.NARODNI-BOLSEVIK.ORG

ČERNOBÍLÍ - NacBol

2011

Alexandr Dugin

ALEXANDR DUGIN

1. původní definice
 2. neocenitelný příspěvek Karla Poppera
 3. svatá aliance objektivit
 4. metafyzika bolševismu (Marx - pohled zprava)
 5. národní metafyzika
 6. tradicionalismus (Evola - pohled zleva)
 7. Třetí Řím – Třetí říše – Třetí internacionála
- Dodatky**

nost zaslouží význam termínu „subjektivní materialismus“. „Subjektivní materialismus“ je ideologie typická pro konzumní společnost, ve které se setkávají individualistické potřeby materiálního a fyzického charakteru, jenž jsou hlavní motivací pro její existenci. Díky tomu není veškerá realita koncentrována v individuálních vědomých strukturách (oblíbených v „subjektivním idealismu“), ale v individuálním prožitku, nízkých emocích, kombinaci zděšení a uspokojení, hloubce lidské psychiky vegetativní tělesné úrovně. Na filozofické úrovni sensualismu a pragmatismu odpovídá tato ideologie určitým psychologickým školám, jako např. freudismu. Všechny snahy politického revisionismu v komunistickém hnutí, počínaje „mačismem“ a bernštajnovským eurokomunismem, byly na filozofické úrovni doprovázeny uplatňováním subjektivních přístupů a rozdílných verzí „subjektivního materialismu“, které byly poslední manifestací freudistického marxismu.

3. zároveň se vznikem této syntézy dochází k odstředivému procesu, který demaskuje blízkost kantovských revizionistů ze sociální demokracie, levých liberálů a progresivistů k pravicovým konzervativcům, kteří akceptovali tržní hodnoty a volný trh.

4. Hitlerova bavorská a rakouská slovanskofobní politická vítězství katastrofického charakteru byla předpovězena Niekieschem již v roce 1932 v knize „Hitler - zlý osud pro německo“. Je úžasné, že už v této době Niekische předpověděl všechny tragické globální důsledky Hitlerova vítězství v Německu.

5. je příznačné, že tantrické sekty překvapivě připomínají evropské eschatologické trendy a staré ruské revoluční organizace.

Přeložili, upravili a zkrátili: Radegast

Národní bolševici nechápou „iracionalismus“ jako synonymum pro „nerozumovost“, ale jako agresivní a definitivní zničení „racionalismu“, jako boj s „každodenním vědomím“ (a každodenním jednáním), jako vnoření se do elementů „nového života“, tj. přijetí specifické magické existence „odlišného člověka“, jenž odhodil všechny vnější zákazy a normy.

7. Třetí Řím – Třetí říše – Třetí internacionála

Pouze dvě varianty učení nepřátel „Otevřené společnosti“ byly schopné dočasně zvítězit nad liberalismem, a to sovětský komunismus a italský fašismus. Mezi nimi se nacházel národní bolševismus, jako jedinečná a neuskutečněná historická šance, jako tenký pramínek jasnozřivé politiky, nucené působit na periferii fašismu a komunismu, kriticky hodnotící selhání jejich integračního politického a ideologického úsilí.

Fašismus padl první. Poté zůstala už jen poslední antiliberalní citadela - Sovětský svaz. Když roku 1991 padl, byla tím zdánlivě dopsána poslední strana knihy geopolitické konfrontace s „Mamonem“ - atlantickým západním démonem, zvrhlým kosmopolitickým kapitalistickým andělem. Tím se však zároveň ukázala pravdivost národně bolševické metafyziky a správnost úsilí prvních národních bolševiků 20. a 30. let.

Národní bolševismus je poslední azyl nepřátel „Otevřené společnosti“, nechtějí-li vytrvat ve svých staromódních, historicky neadekvátních a naprosto neefektivních učeních. Když extrémní levice odmítne být prodejným a oportunistickým sociálně demokratickým přívěskem, když „extrémní pravice“ nebude chtít sloužit jako zverbovaná součást extrémní frakce zruďného liberalistického systému, když věřící nenajdou uspokojení v ubohé moralistické náhražce, kterou jsou zasypáni knězi záměrně zpátečnických kultů, nebo primitivního „nového spiritualismu“, poté mají jedinou cestu - národní bolševismus.

Mimo „levici“ a „pravici“ se nachází jediná a nedělitelná revoluce, existující v dialektické triádě „Třetí Řím - Třetí říše - Třetí internacionála“.

Království národního bolševismu - regnum - říše konce, to je dokonalý výsledek největší revoluce v historii obojí kontinentální a univerzální jednoty. To je návrat „andělů“, vzkříšení hrdinů, povstání srdcí vzpoury proti podstatě liberální diktatury.

Dodatky

1. během posledních let Sovětského svazu byly určité konzervativní kruhy v Komunistické straně Sovětského svazu (tzv. „dědici“) označovány jako národně bolševické v určitém pokřiveném smyslu slova. Příslušníci těchto kruhů ale nesouhlasili s takovýmto označením a ani se nikdy nesnažili dát svým ideologickým vizím nějakou hlubší formu. Jejich politika sice byla určitým způsobem spjatá s politikou prvních národních bolševiků 20. - 30. let, ale tato provázanost byla víceméně nezáměrná a nikdy nenabyla praktické podoby.

2. termíny „objektivní materialismus“, „objektivní idealismus“ a „subjektivní idealismus“ jsou široce používány a tudíž není zapotřebí je dále rozebírat. Naproti tomu si naší pozor-

1. původní definice

Termín „národní bolševismus“ se počátkem dvacátého století objevil prakticky zaráz v Rusku a Německu a byl používán pro označení vlasteneckých myšlenek zaobalených do marxistické frazeologie. V ruském kontextu byli za národní bolševiky běžně označováni ti komunisté, kteří se snažili zajistit integritu ruského státu a pokračování jeho velkého geopolitického úkolu. Tito ruští národní bolševici byli jak mezi „bílymi“ (Ustrialov, smenovekhovci, leví euroasiaté), tak mezi rudými (Lenin, Stalin, Radek, Lezhnev atd.). (1) V Německu byl podobný fenomén spojen s extrémně levicovou formou nacionalismu 20. - 30. let, kombinujícího v sobě ideály neortodoxního socialismu, vlastenectví a pozitivního postoje k Sovětskému svazu. Nejvýznamnějším představitelem německého národního bolševismu byl bezesporu Ernst Niekiesche, jenž nad ostatními vynikal pevností a revolučností. Další předními představiteli německého národního bolševismu byli: Ernst Juenger, Ernst von Salomon, August Winnig, Karl Petel, Harro Schultzen - Beysen, Hans Zehrer, Laufenberg a Wolffheim.

Ve skutečnosti je však fenomén národního bolševismu mnohem rozsáhlejší a přesahuje dva zde popsané trendy. Pokud jej však chceme skutečně pochopit, měli bychom zkoumat globální teoretickou a filozofickou problematiku definování levice a pravice. Světový národní bolševismus obsahuje úmyslný paradox - „Jak spojit dva navzájem se vylučující pojmy do jednoho se stejným názvem?“. Nezávisle na významném odkazu historického národního bolševismu, jenž byl omezen a deformován okolními specifickými podmínkami, je idea přiblížení nacionalismu s levicí a bolševismu s pravicí úžasně plodná, neboť otevírá naprosto netušené horizonty chápání logiky historie, sociálního vývoje a politických myšlenek.

Při poznávání fenoménu národního bolševismu, bychom neměli začínat studiem konkrétních filozofických a ideologických děl (Niekiesche napsal toto, Savitskiy uvádí takovýto argument atd.), ale měli by jsme na tento fenomén pohlédnout nic neočekávající, tak aby jsme si k existenci národního bolševismu sami zformulovali svůj postoj. Poté budete schopni tento fenomén nejen popsat, ale také pochopit a pochopit s jeho pomocí mnoho dalších aspektů z jeho občasných paradoxů.

2. neocenitelný příspěvek Karla Poppera

Je těžké si představit něco lepšího, pro těžký úkol definovat podstatu národního bolševismu, než odkaz sociologického výzkumu Karla Poppera a především jeho nejdůležitější práce „Otevřená společnost a její nepřátelé“. V této objemné práci Popper předkládá přesvědčivý model dělby společnosti, dle kterého se všechny společnosti dělí na dva základní typy, a to na „Otevřenou společnost“ a „Uzavřenou společnost“, či lépe řečeno nepřátelé „Otevřené společnosti“.

Podle Poppera je „Otevřená společnost“ založena na centrální roli jednotlivce a jeho základních charakteristických vlastnostech: racionality, schopnosti individuálního jednání, neschopnosti globálního uvažování atd. „Otevřená společnost“ je tudíž antagonistická vůči všech formám absolutismu, který není kompatibilní s její individualistickou podstatou. Pod-

statou „Otevřené společnosti“ je pak syntéza neomezené rozmanitosti jedinečných atomů a takové společenské formace, jenž by měla být zaměřená na úspěch dosahovaný na základě dynamické rovnováhy. Popper takto uvažoval, neboť sám byl přesvědčeným liberálem a zastáncem „Otevřené společnosti“.

Druhý typ společenských formací je Popperem označen jako nepřátelský k „Otevřené společnosti“. Lze předpokládat námitku, že pro jeho označení Popper nepoužíval ani tak výraz „uzavřený“, jako spíše „totalitní“. Nicméně se lze shodnout na tom, že Popper na základě přijetí či odmítnutí „Otevřené společnosti“ klasifikoval koncepcce všech politických, sociologických a filozofických učení.

Nepřátelé „Otevřené společnosti“ jsou dle Poppera ti, kteří prosazují rozličné formy absolutismu, jenž je v absolutním protikladu vůči individualismu a jeho centrální společenské roli. Absolutismus vyrovnává institut spontánnosti a voluntarismu, okamžitě proniká do individuální sféry, ostře mění zákony vývoje, narušuje individuální atomistickou integritu, podrobuje si vnější individuální impulsy. Individualita je absolutismem bezprostředně omezoována, tudíž společnosti ztrácí kvalitu (otevřenost) a perspektivy volného vývoje, a to ve všech směrech. Absolutismus určuje cíle a úkoly, vytváří dogmata a normy atd.

Popper zahájil genealogii nepřátel „Otevřené společnosti“ od Platóna, kterého považoval za zakladatele filozofie totalitarismu a otce tmářství. Dále pokračoval Schlegelem, Schellingem, Hegelem, Marxem, Spenglerem a dalšími moderními mysliteli. Všechny tyto myslitele sjednotil do jednotné kategorie, která je základem metafyziky, etiky, sociologie a ekonomie založené na principu potírání „Otevřené společnosti“ a centrální role individualismu.

Bezsporu nejdůležitější částí Popperovy analýzy je část zabývající se mysliteli a politiky klasifikovanými jako nepřátelé „Otevřené společnosti“, bez ohledu na jejich „levicovost“ či „pravcovost“, a „reakčnost“, či „progresivitu“. Popper zdůrazňuje, podstatnější, fundamentálnější kritérium, sjednocující oba póly politického a ideového spektra, které se na první pohled zdají navzájem neslučitelné. Marxisté, stejně jako tradicionalisté, fašisté, anarchisté a sociální demokraté mohou být zahrnuti mezi nepřátelé „Otevřené společnosti“. Zároveň liberálové milující Voltaira a racionalističtí pesimisté milující Schopenhauera mohou být pro změnu považováni za přátele „Otevřené společnosti“.

Tak Popper definoval „Otevřenou společnost“ a její nepřátele.

3. svatá aliance objektivity

Národní bolševismus tudíž může být nejlépe definován jako „superideologie všech nepřátel otevřené společnosti“. Ideologie národního bolševismu je postavena na úplném a radikálním popření individualismu a jeho centrální role ve společnosti. V této ideologii je zřejmý trend zevšeobecňovat absolutismus a mermomocí předkládat takový druh ideologie a takový druh filozofického programu, který by byl ztělesněním všech intelektuálních forem, nepřátelských k „Otevřené společnosti“. Nepřátelství k „Otevřené společnosti“ se stává jejich společným jmenovatelem, jenž je spojuje do nerozdělitelného koncepčního a politického

pro jeho politické spojení s evropskými konzervativci. Apel na esoterické tradice však není jen otázkou jeho antiklerikalismu, ale také důsledkem jeho extrahovaného zájmu o tantrické tradice a Buddhismus, které jsou uvnitř rámce hinduistického tradičního konzervatismu, chápány jako bludařské a podvrtné. Ve svých dílech Evola neustále hovoří o „ortodoxním tradicionalismu“ a kritizuje podvrtné učení „levice“, poukazující na její bludařství. Přesto sám sebe počítá mezi ty, kteří jdou „cestou levé ruky“. Nyní přicházíme ke specifické pointě, provázané s metafyzikou národního bolševismu. Její podstatou je to, že v tomto trendu není jen politický antagonismus skrytý v paradoxní cestě kombinující "pravici" a "levici" a na první pohled se navzájem negující filozofické systémy idealismu a materialismu, ale také rozkol mezi dvěma tendencemi v tantrismu samém - pozitivním (ortodoxním) a negativním (podvrtným). Evola je významný spisovatel, i kdež existují jisté rozpory mezi jeho metafyzickými doktrínami a politickým přesvědčením, které je založené na jeho názorech odvozovaných od určitých inerciálních předsudků, charakteristických pro tehdejší „extrémně pravcové“ kruhy střední Evropy.

V své skvělé knize o tantrismu nazvané „Síla jógy“ Evola popisuje tantrickou organizační iniciační strukturu (Kaula) a pro ní charakteristickou hierarchii (5). Tato hierarchie je kolmá k duchovní hierarchii charakteristické pro hinduistickou společnost. Tantra (jakož i buddhistické učení) a účast na její traumatické praxi je cesta rušící všechny obvyklé sociální a politické struktury, hlásající že „kdo jde po krátké cestě, nepotřebuje podporu zvenčí“. V tantrickém oběhu je nedůležité kdo je Brahmin a kdo je Chandal (zástupce vyšší či nižší kasty). Všechno závisí na splnění složitých iniciačních operací a transcendentní zkušenosti autority. Tento druh „levicové posvátnosti“ je založený na přesvědčení o nedostatečnosti, degeneraci a odcizení obvyklých posvátných institucí. Jinými slovy, „levicový esoterismus“ protilehlý k „pravcovému esoterismu“ není jeho negací, ale specifickým paradoxním sdělením, naléhajícím na původní charakter zkušenosti a konkrétní charakter autotransformace. Je zřejmé, že v případě Evoli a dalších mystiků stojíme před realitou „levicového esoterismu“, která stála u zrodu socialistických a komunistických ideologií.

Podobně Guenon, ve svém článku nazvaném „Pátá Veda“, věren tantrismu, píše že v určitých specifických cyklických periodách, které jsou velmi blízko konce „Železnému věku“ (Kali-Yuga) mnoho tradičních institucí ztrácí svou sílu a tudíž metafyzická seberealizace potřebuje určité neortodoxní cesty a metody. Toto učení Tantrismu bylo nazváno „Pátá Veda“, přestože v něm samém jsou jen čtyři „Vedy“. Jinými slovy, zatímco tradiční konservativní instituce jako např. monarchie, církve, sociální hierarchie a systém kast degenerují, zvláštní, nebezpečné a riskantní iniciační procesy, doprovázející „cestu levé ruky“, se stávají nejpokrokovějšími.

Tradicionalismus charakteristický pro národní bolševismus je tedy v nejjednodušším slova smyslu určitý „levý esoterismus“, zahrnující v sobě hlavní principy tantrické Kauli a „revolučních transcendentních“ učení. Esoterismus „pravé ruky“ svým apelem na postupný vývoj utváří cestu expanzi liberalismu. Tudíž národně bolševické chápání Evoli spočívá ve zdůrazňování těch částí jeho díla, které se přímo týkají doktríny „levé ruky“ - traumatické spirituality, existující v konkrétní revoluční a přetvářející zkušenosti, naléhající se mimo konvence a zvyky, které ztratili svoji duchovní odůvodnění.

Při identifikaci nepřátel „Otevřené společnosti“, používal Karl Popper konstantě slovo iracionalismus. To je logické, neboť sama otevřená společnost je založena na normách „zdravého rozumu“ a předpokladu každodenní uvědomělosti. Národní bolševici konzistentně přijímají Popperova schémata, zhodnocují je ve svých naprosto specifických postojích a přijímají také tuto jeho výtku. Je pravdou, že postoje nepřátel „Otevřené společnosti“ a jejího nejradikálnějšího odpůrce - národního bolševismu, nebudou nikdy založeny na racionalistických základech. K pochopení problematiky iracionalismu v ideologiích nepřátel „Otevřené společnosti“ pomohli práce velkých klasiků tradicionalismu Rene Guenona a Juliuse Evoly.

Guenon a Evola objasnili mechanismus cyklického procesu, ve kterém degeneruje element země (obdobně jako lidské vědomí), civilizační decentralizace a moderní „racionalismus“, společně se všemi jejich logickými následky. „Iracionalismus“ pak, prostřednictvím tradicionalismu, nedefinují jako něco negativního či dekadentního, ale jako širokou sféru reality, nepodléhající analytickému studiu rozumových metod.

Tradice jsou založeny na nadintelektuálním vědění, iniciačních rituálech a provokujícím rozporu mezi vědomím a doktrínami, vyjádřeném v symbolice. V tradicích má diskursivní intelekt pouze pomocný charakter a tudíž nemá žádný hlubší význam. Proto je podstata tradicionalismu tvořená jak iracionalismem, tak nadlidskostí. Stěžejní otázkou tradicionalismu pak není, přesnost odhadu, anticipace či předpokladu, ale přesnost zkušenosti specifického iniciačního typu.

Iracionalismus, jenž Popper odhalil v centru doktrín nepřátel „Otevřené společnosti“, tedy tvoří jeden ze základů tradicionalismu. Z toho důvodu rozličné antiliberální ideologie, tedy i ideologie „levicové“, musí mít určitý vztah k tradicionalismu. Co je však v případě „extrémní pravice“ zřejmé, je v případě levice problematické. Touto problematikou jsme se sice již zabývali, když jsme mluvili o národně bolševickém konceptu „bolševismu“, avšak je zde ještě jeden aspekt, jenž si zaslouží naší pozornost. Revoluční antiliberální ideologie, především komunismus, anarchismus a revoluční socialismus, předpokládají nejen radikální destrukci kapitalistických vztahů, ale také likvidaci takových tradičních institucí, jako jsou monarchistické, církevní, náboženské a kulturní organizace. Jak tedy zkombinovat antiliberální podstatu levice s tradicionalismem?

Evola (a v jistém rozsahu i Guenon, ač to nemůžeme tvrdit definitivně, neboť ten svůj postoj k levici jasně nedeklaroval) popírá revoluční doktrínu charakteristickou pro tradicionalismus a o „revolučnosti“ samé uvažuje jako o podstatě „duše“ ubohosti, degradace a rozkladu. Nicméně v Evolově životě byla období, (zejména rané a pozdní období jeho tvorby), kdy měl nihilistický, téměř anarchistický pohled na okolní realitu. Tehdy jako lék na krizi západní společnosti navrhoval „projet tygra“, tj. pomocí vojenské síly překonat úpadek a chaos a tím překlenout kritický bod jejího úpadku. Tyto postoje však nebyly ani tak otázkou Evolových historických zkušeností, jako spíše jeho politických postojů. Mnohem významnějším momentem v jeho pracích, pocházejících z jeho středního a zároveň nejproduktivnějšího období, je zdůrazňování nutnosti apelu na určité ezoterické tradice, jenž jsou většinou nevhodně vykládány jako monarchistické a administrativní vzory, charakteristické

bloku.

Během historie různých hnutí nepřátelských k „Otevřené společnosti“ byla tato hnutí také nepřátelská k sobě navzájem. Komunisté rozhořčeně popírali svojí podobnost s fašisty a tradicionalisté, stejně jako socialisté a anarchisté nechtěli mít nic společného s oběma zmíněnými ideologickými trendy. Prakticky však tato hnutí svým odporem k „Otevřené společnosti“ prozrazují svůj vzájemný vztah. Porovnávání těchto podobností pak umožňuje jejich pejorativní kritiku. Naproti tomu rozdílné verze „Otevřené společnosti“ byly rozvíjeny za jasného vědomí jejich ideologických a filozofických vztahů. Díky tomu je například „individualistický princip“ spojený jak s anglickou protestantskou monarchií, tak s demokratickým parlamentarismem Severní Ameriky, ve kterém byl liberalismus poprvé spojený s otrokářským vlastnictvím.

Národní bolševici byli první, kdo se snažil spojit rozdílné ideologie nepřátelské k otevřené společnosti, ukazující, stejně jako jejich ideologičtí odpůrci, určitou jednoduchou přímkou spojující všechny alternativy k individualismu a k na principu individualismu založeným společností.

Na tomto dalekosáhlém záměru založili národní bolševici své učení, používající strategii „dvojí kritiky“. Cílem této národně bolševické kritiky jsou prvky individualismu nacházející se jak v „levici“ tak v „pravici“ (zprava vyjádřené ekonomickou „teorií trhu“ a zleva „sociáldemokratiem“).

Jinými slovy, národní bolševismus pochopil podstatu ideologií obou opozičních skupin a jejich metafyzické pozice.

Zkoumáme-li filozofický slovník zjistíme, že je slovo individualismus prakticky shodné se slovem subjektivismus. Když uplatňujeme národně bolševickou strategii dvojí kritiky na této úrovni, můžete prohlásit, že národní bolševismus je silně proti subjektivismu a je tudíž silně pro objektivismus. Z tohoto důvodu není otázkou, zda je národní bolševismus pro materialismus, nebo idealismus, ale zda je pro „objektivní idealismus“ a „objektivní materialismus“ (na straně jedné) a nebo pro „subjektivní idealismus“ a „subjektivní materialismus“ (na straně druhé). (2)

Filozofická taktika národního bolševismu prosazuje přirozené spojenectví ideologií založených na centrální úloze objektivismu a shodujících se na stejném statusu absolutismu, bez ohledu na jejich konečné cíle. Dalo by se říci, že nejvyšší národně bolševickou metafyzickou zásadou je hinduistická rovnice „Atman rovná se Brahman“. V hinduismu je „Atman“ nejvyšší, transcendentní lidské „Ego“, existující bez ohledu na individuální „ego“, ale uvnitř tohoto „ega“ je jeho nejvíce intimní a mystickou částí, vymykajících se imanentnímu chápání. „Atman“ je vnitřní duše, jenž je však objektivní a nadtělesná. „Brahman“ je absolutní reálno, objímající individualitu, aniž by jeho vnější objektivní charakter přesáhl jeho primární zdroj. Identita "Atmanu a Brahmanu" je transcendentní unii hinduistického metafyzického vrcholu a je základem pro cestu duchovního bytí. To je bod společný pro všechna duchovní učení a to bez výjimky. Ve všech otázkách lidské existence je možné prostřednictvím sebezdonalování překonat malé individuální „ego“. Cesta „ven z ega“ je však

rovna cestě „do ega“, neboť obě přináší stejný vítězný výsledek. Tak můžeme chápat klasičtí iniciační paradox, vyjádřený ve známém citátu z evangelia: „Kdo zahubí svou duši v mém jméně, ten jediný svou duši spasí.“ Stejný význam pak má Nietzscheho geniální výrok: „Člověk je to, co by mělo být překonáno.“ Filozofický dualismus mezi „subjektivismem“ a „objektivismem“ dosáhl během historie konkrétní podoby specifického ideologického, politického a sociálního řádu. Rozmanité verze „individualistické ideologie“ se postupně koncentrovaly do tábora liberalismu a liberální politiky, jehož praktickým vyjádřením je obecný model „Otevřené společnosti“, o kterém Karl Popper psal. To vytváří potřebu maximálně obecného ideologického modelu stoupenců „objektivismu“, jenž by se stal alternativou obecného modelu „Otevřené společnosti“ a sociálním a politickým programem všech nepřátel „Otevřené společnosti“. Odpovědí na tuto potřebu pak není nic jiného než ideologie národního bolševismu.

Odmítnutím tradičních škatulek (levice a pravice, materialismus a idealismus atd.), do níž je běžně rozdělována politická scéna, národní bolševici vytýčili nové politické hranice. Levice a pravice byla spojena v nové syntéze. Ultralevice, komunisté, bolševici, atd. - všichni Heglovi nástupci z „levice“ jsou spojeni v národně bolševické syntéze s ultranacionalisty, nositeli myšlenek „Nového středověku“ atd. - všemi Heglovými nástupci z pravice. (3)

Nepřátelé otevřené společnosti se tak vrací zpátky ke svému metafyzickému základu, společnému pro ně pro všechny.

4. metafyzika bolševismu (Marx - pohled zprava)

Nyní si řekněme, jak bychom měli interpretovat obě části termínu „národní bolševismus“, výhradně v metafyzickém smyslu.

Termín „bolševismus“ se poprvé objevil v SDDSR (Sociálně demokratické dělnické straně Ruska) jako označení většinové (bolšinstvo – většina) frakce strany vedené Leninem. Dovoluji si připomenout, že Leninova politika v rámci ruské sociální demokracie spočívala v bezmezném orientaci na radikalismus, odmítání kompromisů, zdůrazňování elitního charakteru strany a „blankismu“ (teorie revoluční konspirace). Později byli za bolševiky označeni socialističtí revolucionáři, jenž vybojovali Velkou říjnovou revoluci. Nedlouho po této revoluci ztratil výraz „bolševismus“ svůj limitovaný význam a začal být vnímán jako synonymum pro „majoritu“, „všechny národní politiky“, „národní inteligenci“ atd. Dnes je slovo „bolševismus“ vnímáno převážně jako čistě ruský termín označující národní verzi socialismu a komunismu, protilehlou k abstraktním dogmatům abstraktního marxismu a současně flexibilní vůči taktikám různých proudů uvnitř socialistického hnutí. Takový výklad termínu „bolševismus“ téměř výhradně dominuje na západě. Avšak hovoříme-li o „bolševismu“ v kombinaci s termínem „národní bolševismus“, pak tento termín není omezen jen na svůj historický význam. V této souvislosti se stává definicí určitého momentu, společného pro specifické levicové tendence, přirozené pro socialistické, anarchistické a komunistické hnutí. Tento moment, jenž můžeme nazvat „radikalismem“, „revolučností“, či „antiliberalismem“, je podstatou Popperovi identifikace „nepřátel Otevřené společnosti“. „Bolševismus“ tak není pouze důsledkem vlivu ruské mentality na socialistická učení, ale

torii smysl bytí mimo prostor a čas, ale zároveň bytí neustále přítomného ve všech momentech národní historie. Je na něm založen mysticismus národa. Národní „anděl“ není něco nejasného, nejasně matného. Je to určité duchovní, osvícené bytí - „boží názor“, jak říkával Gárdner. Jeho jedinou strukturu můžeme vidět v národních historických výdobytcích, odrážejících se v sociálních a náboženských institucích, které charakterizují národ v jeho specifické kultuře. Celá národní historie je jen příběhem o kvalitě a podobě (formě) osvícení tímto „andělem“. V tradicionalistických společnostech dostává „národní anděl“ určitého vyjádření v existenci božských králů, velkých hrdinů, mučedníků a svatých. Avšak existence nadlidské reality tohoto „anděla“ není závislá na lidském nositeli. Tudíž po pádu dynastického monarchismu může být ztělesněna ve všeobecné formě rozličnými institucemi, zákony, třídami, nebo politickými formacemi.

Národ jako metafyzická kategorie, která není identifikována podle rasy, množství stejné krve, kultury, či jazyka, ale podle tajemného andělského charakteru odrážejícího se v národní historii, to je analogie Hegelovy „Absolutní ideje“, ale v marginální formě národního intelektuálního bytí, odcizeného v individuálních množstvích a shromážděné v národní elitě (ve vědomé „scezené“ formě), během určitých eschatologických historických period.

Zde se dostáváme k velice důležitému bodu: tyto dvě interpretace „národa“, jenž jsou stejně přijatelné pro národně bolševickou ideologii, mají společný základ, jistý magický moment, ve kterém se spojují do jednoho celku. Tímto momentem je otázka Ruska a jeho historického mise. Ruská a ve větší míře sovětská definice „Ruského národa“ jej vykládala jako otevřenou mystickou komunitu, předurčenou přinášet světlo spásy a pravdy celému světu v čase „konce věků“ a jako setkání dvou velkých historických, kontinentálních a kulturních národních aspektů. Ruský a sovětský nacionalismus se tak stává ohniskem národně bolševické ideologie a to nejen v ruském a východoevropském rámci, ale také na planetární úrovni. „Anděl Ruska“ se objevuje jako spojený „andělů“, jako výjimečné osvícené bytí, usilující o teologická spojení dalších božských bytí uvnitř sebe sama. Tímto spojením přitom neodstraňuje jejich individualitu, ale povznáší je do univerzální imperiální úrovně. Není náhodou že Erich Mueller a učedníci a společníci Ernsta Niekiesscheho psali ve svých knihách o národním bolševismu: „Když byla první říše katolická a druhá říše protestantská, pak třetí říše musí být ortodoxní. Ortodoxní a sovětská zároveň.“

Jednotlivý „národní anděl“ jsou rozdílné osobnosti, neboť národní osudy napříč historií a obdobně jejich sociální, politické a religiozní instituce odrážejí silová dispoziční schémata, nacházející se v samotném „světě andělů“. Tato absolutní teologická idea je však zároveň podporována geopolitickým výzkumem, který dokazuje vzájemnost mezi geopolitickými krajinnými realitami jednotlivých národů a jejich psychologickými, kulturními, sociálními a politickými preferencemi. To postupně odhaluje podstatu dualismu mezi východem a západem, dublovaného etnickým dualismem: zemí „ideokratického“ Ruska (slovanský svět plus další euroasijské národy) proti ostrovům „plutokratického“ Anglo-Saského západu. „Andělské hordy“ Eurasie proti atlantickým kapitalistickým armádám (kapitalistický „anděl“ je tradičně zván „Mamon“).

6. tradicionalismus (Evola - pohled zleva)

5. národní metafyzika

Druhou částí termínu „národní bolševismus“ - „nacionalismus“ je taktéž třeba vysvětlit. Pojem „národ“ je vzdálen jednoduchému bytí. Je možný biologický, politický, kulturní a ekonomický výklad významu tohoto pojmu. Nacionalismem pak může být míněno zdůrazňování „rasové čistoty“, „etnické homogenity“ a nebo „atomistického individualismu“ konsolidovaného v řád dosažením optimálních ekonomických podmínek v omezeném sociálním a geografickém prostoru.

„Národní“ prvek v národním bolševismu (historický národní bolševismus je totožný s meta-historickým) je však naprosto specifický. Během historie byla pro národní bolševiky charakteristická orientace na imperiální geopolitický výklad pojmu „národ“. Ustíralo následovníci, leví euroasiaté a ruští národní bolševici interpretovali nacionalismus jako nadetnický fenomén, spjatý s geopolitickým mesianismem, s lokálním vývojem a kulturou a se zemí jako kontinentálním rozměrem tohoto fenoménu. V pracích Niekischeho a jeho německých stoupenců můžeme taktéž narazit na ideou kontinentální říše „Od Vladivostoku ke Giblartaru“ a na ideu „Třetího impéria“ (Das dritte imperiale).

Ve všech případných otázkách je „národ“ interpretován geopoliticky a kulturně, čímž se stává osvobozeným od všech náznaků rasismu, šovinismu a nebo zaměření na „etnickou čistotu“.

Tato kulturní a geopolitická interpretace národa vznikla na základě geopolitického dualismu, poprvé definovaného v Macinderově pracích a poté rozpracovaného Haushoferovou školou v Německu a ruskými euroasiaty. Imperiální konglomerace orientálních národů spojených okolo centrálního ruského území vytváří skelet potenciální kontinentální říše, sjednocené vládou „ideokracie“, odmítáním „plutokracie“, socialismem a revolučním bojem proti kapitalismu a progresivismu.

Je důležité zmínit, že Niekiesche neustále prosazoval, aby německá „Třetí říše“ byla vybudována na socialistickém a evangelicko-pruském základě a byla geneticky a kulturně provázaná s ruským a slovanským světem a ne se západním katolickým Bavorskem, inklinujícím k Římu a kapitalismu. (4) Tak vznikla velká pevninská verze nacionalismu, jehož cesta přesně koresponduje s univerzalistickými mesianistickými nároky zvláštního ruského nacionalismu, který je eschatologický a celospolečenský a jenž je také v národním bolševismu nejužší interpretací národa, nepopírající jeho imperiální měřítko, ale definujícího ho jako měřítko nižší významové úrovně.

„Národ“ tak je identifikován podobně, jak to svého času činili ruští národníci. Ti jej definovali jako určitý organický existující celek, v podstatě nepodléhající jakémukoliv anatomickému členění, mající svůj specifický osud a unikátní strukturu.

Tradiční učení identifikují u každého národa jistého „anděla“ („národního ducha“, „duši národa“) - nebeské bytí, jenž dohlíží na národ každé země. Tento „anděl“ dává národní his-

souborem určitých myšlenkových pozic a proudků přítomných ve všech levicových učeních.

V současnosti si neobjektivnější historici častěji a častěji kladou otázku: „Je fašistická ideologie vážně pravicová?“ a již sama přítomnost takovýchto pochybností umožňuje posuzovat fašismus jako více komplexní jev, postižený velkou dohodou o typických rysech levice a pravice. Pokud si položíme symetrickou otázku: „A je komunistická ideologie skutečně levicová?“ zjistíme, že tato otázka není zase tak zveličená. Ke všemu se jedná o čím dál naléhavější problém, což je nutné zdůraznit.

Je nemožné vyvrátit autentické levicové rysy komunismu (jak by to chtěl racionalismus, progresivismus, humanismus, equalitarianismus atd.). Na druhou stranu ale nalézáme komponenty komunismu, které vyčnívají mimo rámec „levice“ a jsou zařaditelné spíše do sféry iracionality, mytologie, archaismů, anti-humanismu a totalitarismu. To je skupina „pravicových“ komponentů v komunistické ideologii, jenž by měli být pojmenováni „bolševismus“ v nejobecnějším slova smyslu. Již v marxismu samém jsou dvě přísady, jenž nepochybně vyčnívají z názorových pozic progresivně smýšlející „autentické levice“. Těmito přísadami je dědictví utopických socialistů a hegelianismus. Pouze Feyerbachovy „návrat“ od pozic „bolševismu“ k podstatě marxistické ideologie dávají komunismu jisté terminologické zabarvení progresivity a humanismu.

Utopičtí socialisté, kteří byli do marxismu zahrnuti jako jeho předchůdci a učitelé, jsou představitelé mystického mesianismu a kazatelé návratu „Zlatého věku“. Prakticky všichni utopičtí socialisté byli členy esoterických společenství, uvnitř kterých vládla atmosféra radikálního mysticismu, eschatologie a apokalyptického anticipačního triumfu. Jejich svět byl směsicí rozličných sekt a okultních a náboženských učení, jejichž smysl byl redukován na následující schéma: „Moderní svět je beznadějně zkažený, ztratil svůj duchovní rozměr. Náboženské instituce zdegenerovaly a ztratily boží požehnání (téma společné pro všechny radikální protestantské sekty, „anabaptisty“ a ruské „staré souvěrce“). Svět je řízený zlem, materialismem, podvody, lhaním, sobectvím. Naproti tomu zasvěcení jednotlivci vyznávají učení o brzkém příchodu „Zlatého věku“ a podporují tento příchodu tajemnými rituály a okultními aktivitami.“

Tyto společné rysy všech západních mesianistických modelů utopičtí socialisté reprodukují na sociální realitu a politické aspekty. Jistě, byly zde realizované pozice eschatologických mýtů, ale stejně tak nadpřirozený charakter příchodu království nebeského, což je zřejmé z jejich sociálních programů a manifestů, ve kterých můžeme snadno najít zmínky o budoucích zázracích komunistické společnosti (navigace sonarem, lidé letící ve vzduchu, předpovídání počasí atd.). Je zřejmé, že tato učení mají naprosto tradicionalistický charakter. A to spolu s radikálním eschatologickým mysticismem ideálu návratu na „počátek všeho“ nemůže být pojmenováno pouze jako pravicové teze, ale jako teze ultrapravicové.

Nyní se podívejme na Hegla a jeho dialektiku. Heglova dialektika je všeobecně známý politický názor filozofa, jenž sám byl velký reakcionář. Když se podíváme na tuto dialektiku zblízka (a byla to dialektická metoda co si od Hegela z větší míry vypůjčil Marx), vidíme konkrétní exaktní tradicionalismus a eschatologickou doktrínu, používající určitou specif-

kou terminologii. Navíc dialektika zobrazuje strukturou iniciace, esoterickým přístupem ke gnoseologickým problémům, odděleným od rouhavé každodenní logiky Decarta a Kanta, kteří se spoléhali na „obyčejný smysl“ gnoseologických specifikací „každodenního uvědomění“, kterými se, jak vás a propos upozorňuji, všichni liberálové, a Karl Popper obzvláště, omlouvají.

Heglova filozofie historie je verzí tradičních mýtu, integrovaného s čistě křesťanské ideologií. „Absolutní idea“ je odcizena sama od sebe a stává se světem (Vzpomenu - li si na formulaci z Koránu: „Alláh byl skrytý skvost, jenž měl přání být učen.“).

Bytí, během historie ztělesněné, „Absolutní ideou“, ovlivňuje lidi z vnějšku jako „past světového vědomí“, předurčující příhodný charakter proudu událostí. Nakonec však totální realizace „Absolutní ideje“, znamenající apokalyptickou perspektivu příchodu božského syna, odhalí její subjektivní úroveň, jenž se zákonitě změní v objektivní. „Bytí“ a „Absolutní idea“ se stanou jedním. „Atman“ splýne s „Brahmanem“....

Absolutní idea je tezí, jejíž odcizení během historie znamená její protiklad a jejíž realizace v eschatologickém království znamená syntézu.

Heglova gnoseologie se zakládá na takových představách jako je ontologie. Odděleně od obvyklé racionality založené na základech formální logiky, provádí pouze pozitivní sdělení, omezená aktuálním vztahem příčiny a následku. Hegelova „Nová logika“ bere v potaz specifický ontologický rozměr, integrovaný v potenciaálním aspektu věci, nepřístupný každodennímu vědomí, ale aktivně používaný mystickými školami „Paracely, Boehmy, Hermetisty a Rosicruciany“. Realnost subjektu nebo sdělení je pro Hegela jen jednou ze tří hypotéz - první hypotéza je „Ding fuer uns“ (Věc pro nás), druhá hypotéza je „Ding an sich“ (Věc v samotě), ve které však oddělení od Kantovy teze „věci v samotě“ není interpretováno jako něco transcendentního, neboť se nejedná o gnoseologické „ne-bytí“, ale o gnoseologické „bytí na další cestě“ a třetí hypotéza je výsledkem dvou předchozích hypotéz, neboť je syntézou objímající obě tvrzení a negující jak teze tak antiteze. Zvážíme-li tento proces konsolidace myšlenek, docházíme k Heglovu závěru že syntéza nastává „negací“ druhé negace, jinak řečeno „negací negace“. Existence objektu paralelně s jeho smrtí, je zde hodnocena ve speciálním ontologickém a gnoseologickém pohledu ne jako existence v prázdnotě, ale jako další cesta duše bytím. Ding an sich (Věc v samotě) se stala Ding fuer sich (věcí pro samotu). Důvod existence světa samotného je spojen v eschatologické syntéze, kdy existence a ne-existence jsou přítomné zároveň, avšak navzájem se nevnímají. Konec pozemského království je spojený se sestoupením nového Jeruzaléma. Tak skončí historie a nastane nová éra „Svatá duše“.

Tento eschatologický mesianistický scénář, si vypůjčil Marx a aplikoval jej na průmyslové vztahy. Zajímá vás proč to tak udělal? Obvyklé pravicové vysvětlení je „díky nedostatku idealismu“ a nebo „kvůli jeho primitivní nátuře“. Tato překvapivě nesmyslná vysvětlení se přesto stala populární u několika generací reakcionářů. Nejpravděpodobnější odpovědí je, že Marx byl šokovaný podobnostmi mezi liberálními teoriemi Adama Smitha, který viděl historii jako progresivní pohyb směrem k otevřené tržní společnosti a univerzálnímu hmotnému měnovému jmenovateli a Hegelovým pojetím historických protikladů, tj. odcizení

Absolutní ideje. Marx dobře definoval maximální „absolutní odcizení“ kapitalistické sociální formace, která si za jeho života podrobovala Evropu.

Analýza kapitalistické struktury a historie jejího vývoje dala Marxovi znalosti z mechanismu jejího odcizení a alchymistickou rovnici zákonů jejího fungování. Tento způsob chápání „formulace protikladů“ se stal první a nejnужnější podmínkou pro „velkou restauraci“, či „poslední revoluci“, neboť Marxův příchod „království komunismu“ byl nejen pokrokem, ale také obratem „revoluce“ v etymologickém smyslu tohoto slova. Není náhodou, že nazýval počáteční stádium vývoje lidstva „jeskyním komunismem“. These jeskynního komunismu jako antiteze kapitalismu je syntézou světového komunismu. Komunismus je souznačný s koncem historie a s příchodem éry „Svaté duše“. Materialismus společně se združňováním ekonomie a industriální reality nesvědčí o Marxově praktickém zaujetí pro tuto tematiku, ale o jeho usilování o mystickou transformaci a radikální odmítnutí reformistických snů nezodpovědných snů, kteří jen svou iniciativou zhoršují odcizení. Podle takovéto logiky by mohl být středověkým alchymistům vyčítán jejich materialismus a hlad po zisku, kdybychom nebrali v potaz hluboký spirituální a iniciační symbolismus, skrytý hluboko pod jejich tvrzeními o destilování moči, získávání zlata, transformace nerostů v kov atd.

To gnostické tendence Marxismu a jeho předchůdců byly aplikovány ruskými bolševiky, kteří se objevili v prostředí kde tajemné síly ruských sekt, mysticismus, národní mesianismus, tajné společnosti a vášnivé romantické charaktery ruských revolucionářů stáli proti odcizenému, světskému, zdegenerovanému monarchistickému režimu. „Moskva = Třetí Řím, ruští lidé = šířitelé boží pravdy, ruský národ = národ všeho lidstva. Rusko je předurčeno k osvobození světa.“ Ruský život jenž byl nasycený všemi těmito ideály, byl živnou půdou pro esoterické plány začleněné do marxismu. Avšak na rozdíl od čistě spirituálních učení marxismus nabídl ekonomickou, sociální a politickou strategii, jasnou a konkrétní (jasnou dokonce pro méně inteligentní osoby), vytvářející základ pro radikální sociální, ekonomické a politická změny.

Byly to právě tyto pravicové součásti marxismu, které zvítězily v Rusku a vládly pod jménem „bolševismus“. To ale neznamená, že se jedná čistě o ruský jev. Tyto „bolševické“ tendence jsou přítomny ve všech komunistických stranách a ve všech socialistických hnutích na celém světě, jestliže nejsou zdegenerované na parlamentní sociální demokracie, konformistické liberální podstaty. Nepřekvapuje, že socialistická revoluce proběhla v hlubší míře jen na jihu: v Číně, Koreji, Vietnamu atd. To dokazuje, že jen tradicionalistické, neprogresivní, zaostalé „pravicové“ národy a společnosti zcela uznávají mystické spirituální „bolševické“ esence v komunismu.

Mluvíme-li tedy o bolševické složce národního bolševismu, pak mluvíme právě o tradiční politice „pravicového komunismu“, která vznikla v dávných časech starověkou iniciací sociálně spirituálních doktrín. V národním bolševismu tedy ekonomická složka komunismu není zmenšena, není popírána, ale je reflektována jako výbava magické praxe, jako jednotlivý nástroj změny reality.

Marxismus pro národní bolševiky znamená Marx mínus Feuerbach, jinak řečeno, mínus evolucionismus a občasné se objevující inerční humanismus.